USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **L. H.,** zastoupené JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2011, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2012, č. j. 34 Ad 49/2011 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2012, č. j. 34 Ad 49/2011 - 125, jímž jí byla uložena povinnost uhradit České republice – Krajskému soudu v Brně na nákladech řízení za vyplacené odměny znalcům částku 9140 Kč. Toto své rozhodnutí krajský soud odůvodnil tak, že stěžovatelka byla v posuzované věci neúspěšná, neboť její žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo potvrzeno, že stěžovatelce náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, byla zamítnuta. Podle § 60 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále též „s. ř. s.“), soud zavázal žalobkyni, jež ve věci nebyla úspěšná, tyto náklady řízení státu zaplatit.

[2] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti poukázala na to, že v napadeném usnesení je uvedeno poučení, podle nějž lze proti rozhodnutí podat kasační stížnost. Dále stěžovatelka uvádí, že řízení ve věcech důchodového pojištění jsou osvobozena od soudního poplatku, a proto není právní důvod státem vynaložené náklady řízení po stěžovatelce požadovat. Stěžovatelka sice důkaz znaleckým posudkem navrhovala, bylo však na uvážení soudu, zda jej provede. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť soud nesprávně posoudil právní otázku při posuzování

věci a rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí spatřuje stěžovatelka v tom, že odůvodnění je natolik vágní, že z něj nelze zjistit, jak soud posuzoval rozhodné skutečnosti. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelce.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož pouze na základě procesně projednatelné kasační stížnosti je možno přistoupit k jejímu meritornímu přezkumu. K tomu je třeba nejprve uvést, že stěžovatelka zjevně vycházela z poučení obsaženého v napadeném usnesení krajského soudu, v němž je uvedeno, že proti tomuto usnesení je možno v zákonné lhůtě podat kasační stížnost. Zdejší soud má však za nesporné, že přípustnost kasační stížnosti nemůže být založena jen pouhým poučením o možnosti jejího podání. Pokud totiž platí pro všechny státní orgány princip vázanosti zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), lze kompetenci státního orgánu – tedy i soudu – založit pouze formou normativního právního aktu, nikoliv individuálním rozhodnutím soudu, které by bylo s touto zákonnou úpravu v rozporu.

[4] Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřípustná. Zákonné vymezení pojmu „náklady řízení“ obsahuje ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná zejména o hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměnu zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné. Je tedy zjevné, že náklady spojené s dokazováním pod náklady řízení spadají, a citovaná soudní výluka se tudíž vztahuje i na nyní projednávanou věc, tj. na uhrazení soudem vyplacené odměny znalcům. Proto je kasační stížnost nepřípustná a jako taková musí být odmítnuta, a to i navzdory chybnému poučení krajského soudu.

[5] Nad tento rámec považuje Nejvyšší správní soud za podstatné zdůraznit, že stěžovatelka navrhla ustanovení znalce v posuzované věci prostřednictvím svého advokáta, tedy osoby znalé práva. Krajský soud sice stěžovatelku ani nepoučil, že bude v případě neúspěchu povinna nést náklady vynaložené na soudního znalce v příslušném řízení, ani nestanovil stěžovatelce povinnost složit zálohu na provedení důkazu, což by stěžovatelce dostatečně signalizovalo její budoucí povinnost uhradit náklady řízení spočívající v odměně vyplacené znalcům, ačkoli takovýto postup by byl vhodnější. V posuzovaném případě však s ohledem na právní zastoupení stěžovatelky mohl krajský soud předpokládat, že informace o možném riziku povinnosti nést náklady spojené s dokazováním i ve věcech důchodových bude stěžovatelce sdělena jejím právním zástupcem.

[6] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené argumenty uzavírá, že je v souladu se zákonem povinen kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.].

[7] Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu